

K·MEO

ORIOI JUNQUERES

Junqueres torna a presidir Esquerra Republicana

Vagi això per endavant, jo sóc una bona persona. És bàsic ser bona persona, perquè una bona persona pensa en els altres, una bona persona dialoga amb els altres, una bona persona no fa mal als altres. Una bona persona és una bona persona i jo, sóc una bona persona.

Dit això potser no caldria dir més però la societat vol paraules i més paraules. D'acord, us donaré paraules malgrat no siguin necessàries. A vegades, els corbs s'assemblen a les ovelles i viceversa. Ja està, ja teniu més paraules. Però vosaltres no en teniu prou, ho sé, us conec com si us hagués parit, penseu que sóc historiador i us conec de fa temps. Vosaltres ara voldríeu saber qui o què representa el corb i què o qui a la ovella. No cal companys, no cal furgar. La idea és clara, el missatge és evident per què

doncs saber noms i cognoms i faltes i greuges, traïcions i mentides? No cal entrar al detall, val més la venda a l'engròs.

Els que restaren aspiren legítimament, no així la gallina que va perdre els ous. Ho voleu més clar encara? No cal, creieu-me, no cal.

Se'm qüestionen vols i piulades per ànsia de poder. Ho sé i sé alhora que no hi ha opinió més falsaria. Sóc on he de ser i faig el que he de fer per vosaltres. Cap afany m'agermana tant com el servei a Catalunya. I ho podeu creure perquè jo sóc una bona persona i una bona persona no enganya.

Res no necessito, sóc auster per natura i creences. Fugiria, de tot cor us ho dic,

de places i patis i tarongers. El gòtic no és el meu estil, jo soc romànic. Tres parets i mig taulat omplen amb escriu les meves necessitats. La felicitat està al vent. I tanmateix treballa pel cim. Incoherència? No senyors, servei.

Dissortadament, la gent no és bona persona. (Us he dit que jo sóc bona persona?) I brega i malfia i afalaga i s'enfonsa per un bocí d'imperi. Jo, no.

Em sembla que avui no us podreu queixar. He estat transparent com una llengua de foc i més poderós encara. I pels que aneu curts d'escola us ho diré més clar encara. Voteu-me d'una puta vegada i feu-me President de la Generalitat, collons.

GARSA PROSTÀTICA

IMPARABLES

RENFE inaugura una nova línia a Catalunya

Recorrien la pell de brau dos combois ferroviaris que eren llegenda. Unien Andalusia (el sevillano) i Galícia (el gallego) amb Catalunya. Era el viatge de l'emigració. Els desheretats de la terra, famílies senceres, s'instal·laven en els compartiments i allí feien vida fins l'arribada. La ruta era llarga, més d'un dia i tenien temps de fer-hi tres o quatre menjades, una dormida, la becaina i alguna baralla familiar. La resta del viatge era un mirar per la finestra, veure el canvi de paisatge, acostumar-se al seu aire, anar paint, en definitiva el que era la fi d'una vida precària.

La RENFE acaba de inaugurar a Catalunya, una nova línia (la RL4) que unirà Lleida amb Terrassa. Aquí no hi ha migració ni nostàlgia, aquí hi ha pressa per arribar. RENFE però es pren les coses d'una altra manera.

El que per carretera són cent quinze quilòmetres, en via fèrria es converteixen en dos-cents setze. Hora i mitja de viatge?

No, dues hores i quart, i això els dies que no hi hagi averia, catenària, inundació, coure afanat, suïcida desesperat o vaga de conductor, revisors, estibadors i caps d'estació la qual cosa vol dir, traint la mitjana que acumula la companyia en retards, unes tres hores per viatge al cap de l'any. Algun viatger, al tercer dia de la inauguració denuncia que els vagons ja fan tuf a sardines fregides i un altre ha aixecat acta demanant que s'incorpori un vagó lilit comunitari per dies de falles reiterades.

Per entendre millor la situació caldria considerar que estem en temps d'alta velocitat, que les locomotores a carbó i carcassa de fusta desajustada és de fa dos segles i que ja han desaparegut les tribus d'indis interrompent els pas a

cada cantonada. El viatge de Lleida a Terrassa és maco però tampoc cal passar-se tres hores d'anada i tres de tornada diàries veien fagedes. Als trens ara hi van usuaris, no viatgers. Són gent que treballa a un lloc i dorm a l'altre. Agafar la diligència no és el millor que se'ls pot oferir però ai las! mireu com devien estar les coses que totes les autoritats estan contentes i cofoies. Un gran avenç passar de tres a cinc viatges al dia, un gran procés a favor de la mobilitat dels catalans, un nou impuls a l'economia regional. Vosaltres agafeu un dia el tren de la RL4 i veureu l'avenç aconseguit.